

IMANUELLE
MIJN VECHTERSCHART
IMANUELLE GRIVES & ANTON SLOTBOOM

2020 Prometheus Amsterdam

© 2020 Imanuelle Grives en Anton Slotboom
Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio
Foto omslag Kern Thompson
Foto auteurs Kern Thompson
Lithografie afbeeldingen DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk Mat-Zet bv, Huizen
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 4766 2

Woord vooraf

'Ken je dat gevoel dat je iets verkeerd aan het doen bent, waar je jezelf en anderen pijn mee doet, maar wat koste wat kost toch doorgaat, totdat je uiteindelijk iets doet wat niet meer ongedaan kan worden gemaakt?

Dat je niet weet of je er ooit nog bovenop komt, omdat sorry misschien niet genoeg is?

Het gevoel dat je op een kruispunt komt te staan, waarna je de moeilijkste route ooit moet nemen?

Dat je het gevecht aan moet met jezelf, in de hoop dat je weer door iedereen wordt geaccepteerd?

Ik begon dit boek te schrijven in de gevangenis, omdat ik mezelf terug moest vinden. Ik merkte dat dingen op papier zetten erg therapeutisch werkte. Na een krankzinnige achtbaan van drie dagen was ik bijgekomen in een beruchte Belgische cel. Hoe was ik daar beland? Dat wilde ik op papier zetten. Dat was het begin.

Tijdens het schrijven kwam ik er steeds meer achter wat ik had

gedaan met mezelf en mijn omgeving. Waar mijn gedrag vandaan kwam. Dat was confronterend. Langzamerhand kwam ik er al schrijvend achter dat alles wat ik deed in mijn leven niet was wat ik echt wilde. Maar dat ik ook niet wist hoe ik het dan wel moest doen. Ik zat immers in de lift als actrice, maar ik had het gevoel dat niemand me steunde of raad gaf. Dat ik op niemand terug kon vallen.

Weet je dat mensen denken je te kennen, als je op tv komt? En dat iedereen een mening over je heeft, of het nou klopt of niet? Ik heb nooit mijn volledige verhaal kunnen doen. Daar is het nu echt tijd voor. Door dit te delen wil ik vooral anderen inspireren. Als ik maar één persoon kan helpen, dan is wat er gebeurd is niet voor niets geweest. Dit kan namelijk iedereen overkomen.

Mensen maken het mee. Neem de topsporters die in diezelfde zomer met kilo's drugs werden gepakt over de grens. Dat kwam ook niet zomaar uit de lucht vallen. Dit leeft, in onze generatie. Het zou fijn zijn als mensen zichzelf kunnen herkennen in mijn situatie en ervan kunnen leren. Dat ik ze kan behoeden voor dezelfde fouten die ik heb gemaakt. Toch?

Dit boek is niet zomaar een juicy story waarin ik voor de duizendste keer een leeg verhaal vertel. Nee, dit is echt, en het is belangrijk dat het wordt verteld. Zeker nu.

Die hele neppe wereld van entertainment, seks, drank en drugs zakt door corona helemaal in elkaar. Je kunt niet meer nep doen, en feesten, en uitsluitend willen geven om materieel of uiterlijkheden. Corona is een wake-upcall om echt aan jezelf te werken en meer van jezelf en van anderen te gaan houden. Om te investeren in een betere toekomst van jou en die van anderen.

Je hoeft niet meer op te vallen. Laat het los. En als je dit los hebt gelaten, dan zul je zien dat je weer de kracht hebt om dingen echt beet te pakken en vast te houden.

Dit boek is voor alle millennials en jongeren, ongeacht kleur, sekse of achtergrond.

Dit boek is voor de krachtige energie die leeft in nieuwe en vaak onzekere tijden, waarin er zonder enig duidelijk plan van aanpak aan ons wordt gevraagd om alles beter te doen dan onze ouders.

Dit boek is voor de generatie die geen boeken meer leest, nog door weinig wordt geïnspireerd, weinig liefde kent, weinig kennis vergaart, maar wel vrije toegang heeft tot entertainment, seks, drank en drugs. Een generatie die het belangrijk vindt wat iedereen van hen denkt, maar niet weet hoe hiermee om te gaan.

Dit boek is voor jongeren die constant de kracht in zichzelf moeten vinden om het goed te doen, maar vaak niet weten hoe. Of waar ze moeten beginnen.

Dit boek is voor mensen die het leven niet meer zien zitten, en problemen hebben met seks, drank of drugs.

Dit boek is voor mensen die niet meer van zichzelf houden, dit nooit hebben geleerd en denken dit nooit te zullen leren.

Dit boek is voor de mooie sterke vrouwen die zich geen raad meer weten als het leven niet gaat zoals ze zich hebben voorgesteld.

Dit boek is voor de jonge mensen die ondanks alle onzekerheid over wat de toekomst brengt de enorme kracht hebben om deze wereld opnieuw, mooier en beter te creëren voor iedereen, en voor iedere generatie na ons.

Met dit boek sluit ik dit hoofdstuk in mijn leven af en hoop ik dat ik ieders vechtershart heb kunnen aanwakkeren en inspireren.

Dit boek is mijn dankbaarheid voor alle liefde die ik heb mogen ontvangen en hierdoor de kracht in mijzelf opnieuw heb kunnen vinden. Dankjewel.

En nu is het tijd om weer echt van het leven te gaan genieten en, met dit boek, heel veel liefde terug te geven aan iedereen.

One love!

Imanuelle

1 Alles lijkt een aanval

Het was ergens ter hoogte van Breda, haar voet vol op het gaspedaal, de muziek keihard aan, aangeschoten van de wodka die ze had gedronken, high van de speed die ze al had genomen, de drugs naast haar in een houten sigarenkistje, toen ze het besepte. Waar ben ik mee bezig? Ima, is dit wel verstandig? Maar meer dan een flits was die gedachte niet, want haar telefoon lichtte weer op en vroeg opnieuw om aandacht. Haar mobiele telefoon lag op de bijrijdersstoel en was al sinds haar vertrek uit Rotterdam om aandacht blijven vragen. Dit keer waren het haar twee vriendinnen, die al waren aangekomen in de Airbnb, en op het punt stonden om te vertrekken naar het dancefestival Tomorrowland. Of Imanuelle al onderweg was? En waar was ze dan? Ondertussen gaf het ding bovendien nog de weg aan ook. Kop erbij houden, Ima, sprak ze zichzelf toe, terwijl haar hoofd nu juist nóg verder op tilt sloeg. Waarom was ze vanuit Rotterdam via Utrecht gereden? Wat had ze zich in haar hoofd gehaald? Pas

bij Woerden had ze beseft dat ze totaal de verkeerde kant op reed. En dat ze nu zeker een uur vertraging had. Haar ogen flitsten heen en weer, van de weg naar haar telefoon en weer terug, terwijl ze voortraasde naar het zuiden en uit de stereo een nummer van rapper Big Sean op repeat stond. ‘I don’t give a fuck, I don’t give a fuck, I don’t, I don’t, I don’t give a fuck, bitch, I don’t give a fuck about you, or anything that you do, don’t give a fuck about you, or anything that you do.’

Imanuelle had die dag, 19 juli 2019, niet met haar vriendinnen mee willen rijden. Niet met de hoeveelheid drugs die in de auto lag. Ze reed liever zelf. Ergens wist ze dat ze in een staat was beland waarin alles mis kon gaan. Haar geest leek in de war. Haar gedachten waren in de knoop. Ze leek door te draaien. Opgefokt denderde ze door de wijk. ‘Waar had ik ’m nou geparkeerd,’ zei ze in zichzelf. Ze gooide er een stevige vloek uit. Toen ze ’m eindelijk aantrof, een oude, gebutste grijze stationwagon die van haar moeder was, had ze haar spullen achterin gegooid, de wagen gestart en in no time een klein ongeluk veroorzaakt. Blikschade, door niet op te letten. Kon het suffer? Ze was Rotterdam nog niet eens uit. Op de zijkant van de wagen zat nu een enorme kras. De vier, vijf tassen vol kleding, schoenen en papieren lagen gelukkig nog ongedeerd in de auto. Net als de duizend euro aan drugs op de bijrijdersstoel. Dat scheelde.

Zo snel als mogelijk reed Imanuelle alsnog de stad uit. Ze keek naar haar handen op het stuur. Die bibberden een beetje. Ze nam een slok alcohol en zette de muziek harder. Opgefokt belandde ze in een file, waar geen einde aan leek te komen. Dan maar langs de kant van de weg staan.

Een telefoongesprek herhaalde zich in haar hoofd. ‘Je bent een slechte dochter geweest, en je moet beter voor je vader zorgen,’ had een vrouw uit het kerkgenootschap van haar vader te-

lefonisch tegen haar gezegd. Imanuelle had naar adem gehapt. Hoorde ze dit nou goed? Maar de vrouw, die vanuit het niets belde, was nog niet uitgesproken. ‘Je vader is een goede man. Het is een schande dat jij en zijn andere kinderen niet naar hem omkijken.’

Na dat belletje was er iets bij haar geknapt. ‘Natuurlijk had ze gelijk,’ spuwde ze vuur. ‘Ik ben toch ook zo’n verdorven kind! Nee hoor, het maakt niet uit dat ik de enige ben die nog naar pa omkijkt, boodschappen doet, de administratie regelt en meegaat naar ziekenhuisbezoekjes.’

Ze was door het belletje bozer op haar vader geworden. ‘Hij had alleen maar kritiek op me. Hoe vaak ik wel niet moest horen dat ik me te veel in de wereld begaf. Of niet gelovig genoeg was. Elke zin die uit zijn mond kwam begon met Jezus en God.’ Ze reed op de snelweg met één gedachte in haar hoofd. ‘Wil je zien hoe duivels ik ben, pa? Dan heb je je kerkvriendjes écht wat te vertellen. Kijk maar wat jij me allemaal laat doen, pa! Kijk wat je doet.’

De ouders van Imanuelle waren al lang geleden gescheiden. Haar vader was fanatieker gaan geloven en had zijn winkel als pinkstergemeentelid zelfs omgebouwd tot een kerkruimte. Al op haar achtste leek Imanuelle een overlevingsstrategie te hebben ontwikkeld voor de omgang met hem. Negeren van de strijd, van zijn aanvallen, die kon je toch nooit winnen. Pa nam op zijn beurt geen blad voor de mond. Acteerwerk? Dat was duivels. De hemel? Niet als ze niet haar volledige leven in het teken zou stellen van God. Ze gedroeg zich sletterig, vond hij, niet wetende dat Imanuelle door dit soort vaderlijke druk al jaren nauwelijks seks meer had. ‘Dat hij zo doet zegt meer over hem dan over jou,’ zei haar moeder vaak. ‘Je weet dat hij een beetje raar is, vergeef het hem gewoon.’

Haar moeder had haar willen leren altijd boven de fouten van andere mensen te staan. ‘Als je wijzer bent, moet je ook wijzer doen,’ was haar filosofie. Als iemand negatief gedrag vertoonde moest je daar gewoon boven staan. ‘Dat was inderdaad mooi. Maar het begon me nu, vlak voor Tomorrowland, toch echt op te breken.’

Pas als dertiger – ze was al een paar jaar doorgebroken als actrice – was ze voor het eerst toch de confrontatie aangegaan. ‘Het is jouw schuld dat ik geen kinderen heb,’ schreeuwde ze. “‘Het is jouw schuld dat ik geen partner heb. Jij had voor mij een goede eerste man moeten zijn, en een goede vader. Je bent geen goede vader geweest! Ik ben doodsbang voor relaties geworden omdat jij gewoon een kutvader was!’” Ja, ik zei heel bewust jij. Want normaal noem ik mijn vader u. Maar ik haatte hem op dat moment echt. Omdat hij zo gemeen tegen me was geweest, en me emotioneel had uitgeput.’

Ze wilde er daarom niet stoer over doen: het telefoontje van die vrouw knaagde die dag meteen aan haar zelfvertrouwen. Het belletje uit het ‘kamp’ van haar vader was niet het enige belletje op de donderdagavond, een dag voor vertrek. Imanuelle had na dat gesprek zelf ook de telefoon gepakt en haar Amerikaanse vriendin gebeld. Met haar, en een vriendin van haar, zou ze naar het festival gaan. ‘Vind je het erg als ik niet naar het festival ga? Ik weet dat ik het beloofd heb, maar ik ben moe. Echt moe. Ik denk dat het beter is om deze keer over te slaan.’

‘Dit kun je niet maken! Je hebt het beloofd. Weet je, we maken het gewoon leuk daar. En we kijken er al een jaar naar uit, toch? Beloofd is beloofd, Imanuelle!’

Imanuelle liet zich overhalen. Maar er ging zoveel in haar om dat de snelweg op gaan een dag later als onverantwoord voelde. Ze voelde zich verplicht tegenover haar vriendinnen, met wie ze

lang geleden al had afgesproken. Ze hadden een Airbnb geboekt, op rijafstand van het festivalterrein van Tomorrowland in Boom, en het adres doorgegeven. Imanuelle had moeten lachen toen ze het zag. De bestemming? Het dorpje Reet.

‘Gewoon daar bij die stoep parkeren,’ zei de uitbaatster toen ze aankwam, maar Imanuelle begreep de situatie niet. Ze zag de deur, grenzend aan een stoep, en parkeerde op de stoep. Ze stopte het sigarendoosje in haar tas, smeede de rest van haar spullen er minder voorzichtig bij en stapte de wagen uit. ‘Die auto stond daar wel goed, vond ik. Ik was alweer met mijn hoofd bij zo snel mogelijk inpakken en gaan feesten. En zij had dat gezegd, hè? Dat ik de auto helemaal niet daar, maar aan de zijkant van het pand had moeten parkeren zag ik pas later.’

Haar twee vriendinnen waren al binnen. Zij hadden dit verblijf geregeld. Meestal sliepen ze tijdens festivals in hotels in de buurt van het festivalterrein, maar die waren in deze omgeving of vol of niet te vinden. Imanuelle stapte het pandje in en meteen stak er een oorverdovend geluid op. Het leek wel ruzie – en inderdaad, het was ruzie. Verdorie, dacht ze, ook dit nog. Haar brein was al op hol geslagen, maar dit maakte het zowaar nog heftiger. Weinig ergers dan het bijwonen van ruzie.

Twee dagen eerder, op woensdagavond, was Imanuelle naar een dealer gereden om wat cocaïne te halen. Ze had een ‘trakta-tie’ voor de meisjes in gedachten. Cocaïne, versneden met paracetamol. Een partydrug. ‘Ik had op Google gezocht naar manieren om dat te mengen. Gelukkig had ik thuis een vijzel.’ Zij dus aan de slag. Maar wat bleek? ‘Als die je twee dingen mengt wordt het grijs. Grijs! Ik had geen idee, want zelf had ik dat spul nog nooit gebruikt. Ik heb van alles en nog wat geprobeerd in mijn leven, behalve dat. Ik ben er altijd bang voor geweest. Ik heb zelfs aan mijn moeder beloofd er nooit aan te beginnen.’ Niet

gek dat het experiment totaal mislukte. En ze had het nog wel voorgeschoten voor haar vriendinnen ook. Dit kon ze echt niet aan hen geven. 'Ik had me door die actie geweldig en stoer willen voelen. Maar nu voelde ik me een opportunist. Een sukkel.'

2 Hier wil ik niet zijn

Een vlaag van ‘fucking irritatie’ dook op. Wat was dit voor gekibbel? Van een ‘gouden’ vriendschap door dik en dun was in het vakantiehuisje geen sprake. ‘De meiden hadden elkaar al tijden niet gezien en zaten blijkbaar in een soort *girly* vibe. Mijn outfit is leuker dan de jouwe, zei de een tegen de ander. Maar daar ben ik zelf veel te tomboy voor, hoor. Ik vind: jij hebt een leuke outfit, ik ook, klaar.’

Een van de twee dames die in het huisje aan het ruziën waren kwam uit Amerika. Ze woonde in New York, maar verbleef al een tijdje in Nederland. Imanuelle kende haar, maar de vriendin die ze had meegenomen had ze maar één keer eerder gezien.

‘Ja hoor, gaat goed,’ zei Imanuelle toch maar op de vraag hoe het ging. Meteen daarna werd ze weer overvallen door een flits. Boeit het iemand eigenlijk écht hoe het met me gaat? Wat doe ik hier eigenlijk? Maar ook meteen vroeg iets anders alweer om aandacht. Haar vriendinnen hadden een kamer voor zichzelf,

Imanuelle ook. Ze wezen naar een deur. Daar kon ze haar spullen droppen, zeiden ze. ‘Ze wisten dat ik drugs bij me had, ze waren zelf ook van plan te gebruiken.’ Cocaïne en xtc vooral, bewaard in een klein, houten sigarenkistje met een merkje erop. De drugs had ze in Dordrecht gehaald. ‘Ik kocht voor duizend euro. Het adresje had ik via via geregeld. Ik had nog nooit zo goedkoop drugs kunnen halen, dus ik ging echt los. Een pil kost je misschien vijf, tien euro op straat, maar als je opeens bij de *manufacturer* haalt, kom je uit of vijftig cent per pil. Of een euro. Ketamine kost 30 à 35 euro per pakje. Maar koop je tien gram, dan betaal je zeventig euro. Als ik dan moet kiezen? Voor die duizend euro krijg je dus wat ik had. Ik kreeg het allemaal in zakjes mee. In mijn beleving zag het er niet uit als veel.’

Imanuelle haalde alle spullen naar boven. Een koffer vól kleding, een boodschappentas met eten, het kistje, dat ze ergens neerknalde. Nog een tas, met administratie. Uit die tas staken stapels papieren. Er ging een joint rond. Imanuelle nam een hijs en dook haar kamer weer in. Daar verpakte ze de drugs luchtdicht, zodat het moeilijk op te sporen zou zijn. Die avond nam ze niet alle drugs mee. Wat ze wel mee wilde nemen, verstopte ze onder haar roze pruik. Verschillende soorten drugs, waaronder cannabis, 2C-B-pillen, xtc-pillen, ketamine en cocaïne, verdwenen tussen het nephaar. De rest bleef op haar kamer achter.

De drugs zaten nog altijd luchtdicht verpakt verstopt onder haar pruik toen ze bij het terrein aankwam. Bij de poort was het razend druk. Haar vriendinnen had ze al naar binnen gestuurd. Imanuelle was opgehouden op het voorplein. Ze had nog wat toegangsbandjes die ze wilde slijten. Het was moeilijk om aan die bandjes te komen, maar ze had er online een paar gekocht. Het gaf haar een kick om festivalgangers zonder entreebewijs te kunnen helpen met lastminutetickets. ‘Do you also know where

we can find candy,' vroeg een jongen. 'Yes,' antwoordde Imanuelle. 'Take my number.'

Plotseling kreeg ze het benauwd van de spanning. Ze ging naar het toilet voor de poort om te checken of alles nog goed zat. In het hokje besloot ze de verpakking open te trekken. 'Als dit misgaat, dan gaat het maar mis,' zei ze tegen zichzelf. 'Dan is dit een teken dat ik inderdaad een slecht persoon ben.'

Ze vermande zichzelf, stopte de drugs weer weg en sloot aan in de rij. Een agent met een drugshond naderde in de verte. Op het voorhoofd van Imanuelle verscheen zweet. Zou het? Vlak voor de agent haar deel van de rij aan zou doen keerde hij om. De hond volgde zijn spoor.

Een diepe zucht. Gevaar geweken.

Imanuelle baande zich een weg het terrein op. Dat was groot, onoverzichtelijk en hectisch. Besepte ze wel hoe ze speelde met vuur? Ze drukte de gedachte weg. 'Ik moet snel naar die meiden. Lekker dansen.'

Ze vond de meiden, maar al snel trilde haar telefoon. De potentiële koper, die ze in haar telefoon opsloeg als Arab Guy, stuurde een bericht. Ze liet weten waar ze wilde afspreken. Tegen de meiden zei ze dat ze een leuke jongen had ontmoet en even met hem wilde praten. Samen liepen Imanuelle en Arab Guy naar een afgelegen plek op het festivalterrein. Zijn vrienden, vier, vijf jongens van stuk voor stuk een meter negentig, gingen om haar heen staan. 'Ik verwachtte een lekkere kick te krijgen en me superstoer te voelen, maar ik keek naar boven, naar die gezichten en dacht: Imanuelle, wat ben je aan het doen? Weet je hoe fucking gevaarlijk dit is?' Als een van deze gasten haar zou willen proberen te beroven, dan had dat zo gekund. 'Wat doe je? Wat bezielt je? Doe fucking normaal. Wat is er met je?' Ze herpakte zich, zo goed en kwaad als dat kon, en noemde haar prijs.

‘Twintig euro per stuk.’

Zelf had ze er honderd voor honderd euro gekocht. De winstmarge zou enorm zijn. De jongen protesteerde. ‘Ik wil veel halen. Ook de komende dagen. Het kan toch wel iets goedkoper?’

Oké, er ging iets van de prijs af, antwoordde ze.

‘Acht pillen voor honderd euro.’

Ze kon dit, fluisterde ze zichzelf toe. ‘Je had toch gezegd dat je ging voorbereiden op een rol? Dan moet je dat ook doen. Dan hou je je tenminste aan iets wat je hebt gezegd dat je zou doen, want de laatste tijd bak je er niks van.’ Maar daar was ook die stem in haar hoofd weer. ‘Ima, waar ben je mee bezig,’ hoorde ze. ‘Ima, waarom doe je dit? Weet je niet wat je kapotmaakt?’ Weer moest ze zichzelf vermannen. ‘Het zit in mijn zak, wacht even.’ Rusteloos begon ze in haar zakken te graaien. Pas na een eeuwigheid had ze de juiste hoeveelheid pillen uit het portemonneetje te pakken. Met de pillen nog in zijn hand verdween Arab Guy uit beeld.

Verwilderd keek Imanuelle om zich heen. Had iemand haar gezien? Ze hield van avontuur en grenzen verleggen, maar dit was toch anders. En wat was dat gedoe met die hond geweest? Ze voelde een enorme druk op haar borst ontstaan. Zij, het braafste meisje van de klas, met een blanco strafblad en hooguit een snelheidsboete op haar naam? In een flits dacht ze aan haar pa en ma, aan haar broers en zussen, aan haar vriendinnen. Wat zouden zij vinden? Ze was net nog gebeld, door een vriendin. Waarom ze zulke sexy foto’s van zichzelf online aan het zetten was. Pas nou op, Imanuelle, was de boodschap. Dit was nergens voor nodig. Twee handen leken haar keel nu dicht te knijpen, zo weinig lucht kreeg ze opeens. Ze zette het paniekerig op een lopen en dook een portable toilet in. ‘Het leek wel alsof mijn geest in een put bleef vallen waar geen einde aan kwam. Ik probeerde me aan de put vast te houden, maar ik bleef vallen. Ik wilde ade-